

voelde Huib noch Pauline zich aangetrokken. Noordzij was weggebleven toen hij merkte, dat met die mooie jonge vrouw van Hoogland niets te bereiken viel. Mantringa, de daadkrachtige architect, door de oorlogstoestanden tot werkeloosheid gedoemd, bood zijn diensten een anderen, beroemder collega aan en verhuisde naar den Haag. Ook Van Hille, de schilder, was weg. Hij verkiesde met zijn ziekelijke vrouw in het dorp van haar geboorte, armoedig, machteloos, in een tot woning verprutste bouwkeet, door den fijnen, romantischen schilder eigenhandig wat opgeverfd.

Maar de stadsche wereld werd al uithuiziger, men maakte gemakkelijk nieuwe kennissen. Het scheen een van de resultaten van het leven-bij-den-dag, misschien ook van de stijgende zucht naar afleiding en plezier te zijn: hun schuchtere, stijve eenzelligheid bleken de Hollanders — de stedelingen dan vooral — meer en meer van zich af te schuiven.

Intusschen, het was buiten al zulke oorzaken om, dat de Hooglands met hun nieuwe onderburen in aanraking kwamen, de bewoners, sinds Mei, van het groote benedenhuis, een handelsman met vrouw en kinderen. Een kennismaking, aan beide zijden vol verrassing; de al dadelijk vriendschappelijke verhouding werd in korten tijd intiem. Een heel bijzonder menschenpaar, zooals Huib zich niet herinnerde vroeger ooit onder „handelsvrienden” ontmoet te hebben: hij een ernstige, fijnvoelende man, van artistieke smaak en een zachte, gelijkmatige opgewektheid — niet ongeestig ook, een denker in zijn wezen — zij een modernatuur, huiselijk, maar zonder iets van slovigheid, vrij en spontaan in haar uitingen, driftiger wel en ongeduriger dan haar man, toch vol aandacht voor wat hij gewoon was met haar te bepraten of haar voor te lezen in rustige avonduren. De kinderen: het meisje, vijftien jaar, slank en donker met groote vraag-oogen, en de jongen, nakomertje van zeven — beiden vriendelijke, vroolijke wezentjes en als omsfeerd door de straling hunner welverzorgde jeugd. Het meisje deed Huib aan zijn eigen, thans zoo veraflevende bezitting denken; hij praatte graag met het kind en herinnerde zich daarbij, met iets vreemds van weemoed en vaag terugverlangen, den tijd toen Liesje van haar leeftijd was geweest — de eerste jaren na het sterven van Til.... Die teederheid toen tusschen haar en hem.... Een liefde, een innigheid was het vol diepe rust, een nooit ook maar even in twijfel getrokken gevoel van bij-elkaar-te-hooren...

Maar ook tot de beide ouders voelde Hooglands diepste wezen zich aangetrokken — naturen van louter goedheid, rechtschapenheid, aan wie men zich vol vertrouwen kon overgeven. Veertigers beiden en precies even oud, maakten zij toch nooit eenige toespeling op het groote verschil in leeftijd tusschen Pauline en hemzelf, maar gingen met hen om in die glimlachende verstandhouding — een soort herkenning in anderen van